

# Suma summarum, asi takhle...

Kapitola druhá, šestá, dvacátá první, hmm. Třicet tři... i čtyři,,, jo, jo, ano,... taky...

Zkrátka asi sto pětatřicet kapitol škrtám. Jsou to příběhy neveselé, i třeba vzteklé, či nenávislné. Ano. V každém společenství lidí, pakliže se schází každodenně, nutně dochází k různým neshodám, výměnám názorů i hádkám. S tím nehme, a i ve Šlágru je tomu tak. A to si pište, že dokonce i pan velko Peterka má v kapsičce jinak nadité moudrými slovy i bloček s velmi kvalitním slovníkem a zesilovačem, který dokáže telefonní sluchátko rozpálit do běla. Jenže dnes se chci rozpomenout na příběhy odlišné. Na ty, u kterých jsme se zasmáli. Rád bych se o některé útržky Šlágr života podělil i s vámi, našimi diváky.

## Impozantní záběr.

Hlavní hrdina: Pepa Krček.

Úplně poprvé jsem se účastnil natáčení se Šlágrem na Létě s muzikou na Hluboké. Pan režisér Radim vymyslel kameramanské místo na střeše dodávky a myslím, že na tento nápad byl velice hrdý. Však s průběhem natáčení se čím dál, tím častěji ve sluchátkách ozývalo například: „Čtyřka, menší celek... čtyřka! čtyřka, Pepo chrápeš?“ Pepa nic.

Byl to vcelku vlahý letní večer, ale nikdo si neuvědomil, že auto, na kterém byla umístěna kamera číslo čtyři, stojí vlastně ve vstupní bráně na nádvoří. Pepa se na začátku velmi

pyšnil, jaké to má výsadní právo stát na automobilu, a pýřil se, jaké impozantní záběry bude tvořit... „PEPO, kur.“ (to slovo nedořeknu) „PEPO!“ Znělo zoufalé režisérovo volání do mikrofonu komunikace.

Pepa v průvanu tuhnul a tuhnul, až ztuhnul. Na konci natáčení to již nebyl Pepa, ale jakási socha s kloboučkem a jektajícími zuby. Opatrně jsme sňali ono umělecké dílo ze střechy vozu a napojili jej na kapačku grogu. Poté, co trochu rozmrzl, se rozhlédl a hrdě prohlásil: „Měl jsem ale supr záběry.“

## Kortina v Itálii.

Hlavní „záporňák“: HyPulík.

Režisér Karolko se sešel s Kortinou na natáčení klipů v Itálii ve stejném termínu jako já HyPulík a Pepa s Peterkovými na natáčení různých a jiných pořadů. První natáčecí den dopadl, myslím, vcelku v pohodě a na penzionu jsme se sešli příjemně unaveni po večeři. Chvilka klidu. Seděli jsme okolo stolu i s holkama z produkce, Zdeničkou a Dášou a tlachali o ničem.

„Tuky fuk“ promluvíly dveře. Někdo z nás otevřel a do místnosti vstoupily tři postavy, tři plechovky piva a flaška průhledné tekutiny. To Kortina sešla o patro níž přivítat se s námi, šlágr kolegy. Ke stolu se dodaly židle a bylo dobře. Průhledná tekutina dostala název: Domácí slivka

a postupně ubývala u zbytečných řečí. Vše by bylo v naprostém pořádku, protože slivka došla a bylo to přesně v té chvíli, kdy byl čas jít na kutě.

Nikdo z nás si ani nevšiml, že se třiatřicet procent Kortiny ztratilo. Jen na chvilku. A když se ta třetina vrátila, do dveří vstoupila a s ní i Domácí slivka. V demižonu. Již nikdo nějak nechtěl pokračovat v popíjení ohnivé vody, jen já, blb, co si nikdy nevybudoval záklopku. Necítil jsem se moc dobře, když jsme ráno šli natáčet pořad na pláž. Od té doby již nikdy nepiji s Kortinou a již nikdy jsem nebyl přizván natáčet do Itálie. Ale domácí slivka byla dobrá. To musím uznat.

## Tys to tam nalil?

Hlavní chemik: Vráta Měchura.

Noc. Konec koncertu. Technika sbalena. Odjezd! „Bylo to dnes dlouhý.“ Říká unavený Vráta spolujezdci Radimovi po několika minutách cesty. Radim již klímbá, stejně jako spolucestující na zadním sedadle. Řidič si tedy zesílí rádio a bez odpovědi si užívá pohodlné cesty ve služebním voze.

Však únava padá i na něj a po několika desítkách kilometrů staví u benzinky na osvěžující kávu a protáhnutí zad. To ostatně přivítá i zbytek osádky auta a Vráta s pomyšlením na dlouhou cestu před nimi raději natankoval.

Znovu se pouští do nekonečné tmy. Automobil sebou ale pojednou divně cukne. Vratislav podezíravě kontroluje světlíka na palubní desce a nenachází podezřelou kombinaci. Po chvíli znovu. Vráta s mírným vyděšením povídá: „Ten benzín je nějaký divnej. Měl jsem zastavit jinde.“ Několik sekund ticha a pojednou se ozve Radim se zavřenými očima a úplným klidem: „Tys do toho dýzla nalil benzín?“ a dál podřimuje. On to asi měl být pokus o vtíp. Jenže Vráťovi přeběhlo před očima celé dětství. Nejistě odpověděl: „No.“ A přeběhla i puberta. „Tak to bych raději zastavil.“ Navrhne poklidný hlas spolujezdcův a Vráťa zastavuje a vypíná motor. Před očima mu přeběhne představa o několika hodinách ještě nenapsané budoucnosti.

Sežeňte ve čtyři ráno pomoc kdesi na dálnici a věřte, že výstražná světla situaci příliš neřeší. Jediné, co se povedlo téměř okamžitě, bylo zastavit auto kolegů, jež se trochu uskromnili a Radim se zbytkem osádky Volva se jal podřimovat ve voze jiném. Vráťa osířel se svým chemickým pokusem v nehostinné a temné pustině.

Bilance: Úplně vybitý mobil, provolaný majland, ochotný rozespálý opravář a na bankovním účtu průvan. Ráno do učebny vchází učitel s vaky pod očima a značně rozmrzelou náladou. Ještě dva měsíce u ubohého Vratislava kolegové sháněli benzín do dýzla.

Zavři oči, brouku.

Hlavní chudák: Kája Trachta.

Natáčecí dny ve Šlágru jsou dosti náročné. Začínáme ráno okolo deváté,

desáté hodiny a stává se, že končíme dost pozdě večer. Občas i v noci. A to hovořím o práci ve studiu. Natáčení na koncertech je řehole daleko větší. Ale to nic. Našinec je zvyklý a kdybychom tu práci dělat nechtěli, neděláme ji. Tak jsme takhle natáčeli, já seděl za zvukařským pultem, vedle mne režisér, ani si neuvědomuji kdo a za kamerou, krom jiných, na židličce sedící Kája Trachta. Je již pozdní večer, ve studiu Sahara podporovaná několika kilowatty žhnoucích světél a natáčený pořad ubíhá dle neexistujícího scénáře, což je výsadou Šlágru. Ano, naše pořady jsou z větší části vlastně improvizace, což jim dodává jejich neopakovatelnost.

Pořad se již pomalu chýlí k závěru a najednou se ozve rána. Já, jakožto zvukař, vytlil jsem ze židle a snažil se najít zdroj divného zvuku, až škodolibý Honza Benda namířil kameru na onen zdroj. Byl to Trachta, překvapeně čučící a válejší se po zemi. Prostě usnul. Za kamerou usnul a schrástl ze židličky na podlahu. No nic. Posbíral se, vyšplhal zpět na židličku a chrabře dokončil natáčení. Jo, i tak lze dopadnout, když si nevezmeš za kameru židličku s opěrátkem.

Já to tam hodím.

Hlavní silák: Jan Benda.

Bylo potřeba odstěhovat z malého studia do šlágrhospůdky jedno obrovské, neforemné a těžké křeslo. Sešli jsme se tedy okolo zmíněného předmětu a dlouze rokovali, za co tu věc chytit, jak ji natočit, vytočit a tak dále. Byli jsme čtyři a postupně jsme tu hroudu nepřipomínající ničím nábytek dosmýkali až před hlavní vchod.

V tu chvíli již vlastně bylo vyhráno, neb přímá cesta a prostor okolo té věci. Každý za jeden nějaký výstupek a neseme až před hospůdku. Jenže. Každá firma má nějakou postavu, něčím výjimečnou. Někde je firemní vtipálek, někde žrout, jinde morous... My se pyšníme firemním silákem.

Jenda Benda se rozkročmo rozkolébal s rukama v bok a zahřměl: „Počkejte, já to tam hodím!“ a dřív, než jsme mu kdokoli stačil říci cokoli, již mával tím obřím předmětem ve vzduchu a sedadlem si jej narazil na hlavu. Téměř jsme již začali nadšeně tleskat a povzbuzovat siláka. Jenže jen co Benda učinil krok, ztratil balanc a sesul se i s ubohým křeslem k zemi. Nebohý nábytek jsme pak ve třech odvěkli na místo určení a Honza za námi kulhal jak krocketová branka. Ano smáli jsme se a usoudili, že již nemáme firemního siláka, ale firemního troubu.

Jó, to zážitků my máme spoustu a jistě by se zde dalo psát a psát a to je to zatím jen šest let. Co je ale důležité, že jsme parta kámošů, i když se občas poškorpiíme, zase si podáme ruce a řekneme: „Dobrý.“ Práce, kterou děláme, je sice často náročná, ale baví nás a víme, pro koho tu práci děláme. Pro Vás, naše diváky a když potom vidíme a cítíme vaši spokojenost a úsměvy, víme, že to má smysl a každé další ráno se do práce těšíme.

Za ty, které na obrazovce jen tak neuvidíte, *HyPulík*

